

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-40(3)/13/AnŁ

Warszawa, 8 lipca 2013 r.

DECYZJA DIH-1/ 40 /2013

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2013 r. poz. 267), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1219 z późn. zm.), art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz.U. z 2005 r. Nr 187, poz. 1577 z późn. zm.) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Arkadiusza Harasimowicza prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Arkadiusz Harasimowicz PW HARAS we Wrocławiu od decyzji Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej we Wrocławiu z dnia 13 maja 2013 r. (nr akt: KBP-ŻG.8361.18.2013), którą wymierzono temu przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 2180,75 zł (słownie: dwa tysiące sto osiemdziesiąt złotych 75/100) z tytułu wprowadzenia do obrotu 67 partii wędlin bez opakowań, nieodpowiadających jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej z uwagi na niewłaściwe oznakowanie,
utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach od 22 do 31 stycznia 2013 r. przez inspektorów reprezentujących Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej we Wrocławiu, zwanego dalej również „*Dolnośląskim WIIH*”, w sklepie ogólnospożywczym przy ul. Gen. J. Hallera 67 we Wrocławiu, należącym do przedsiębiorcy Arkadiusza Harasimowicza prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Arkadiusz Harasimowicz PW HARAS we Wrocławiu, zwanego dalej również „*stroną*”, zakwestionowano sposób oznakowania wszystkich będących w sprzedaży wędlin bez opakowań, tj. niżej wymienionych 67 partii o łącznej wartości 2180,75 zł:

- 1,648 kg kielbasy podwawelskiej,
- 0,528 kg kielbasek drobiowych wędzonych,
- 1,122 kg kielbasy swojskiej,
- 1,872 kg kielbasy wiejskiej,

- 0,370 kg kabanosów francuskich,
- 0,254 kg kabanosów klasycznych wieprzowych,
- 0,328 kg kielbasy wieprzowej z cielęcina,
- 0,590 kg kielbasy myśliwskiej,
- 0,950 kg kielbasy zbójnickiej,
- 0,588 kg kielbasy śląskiej,
- 1,544 kg kielbasek pysznych,
- 2,260 kg pasztetu firmowego,
- 0,356 kg wątrobianki,
- 0,450 kg pieczeni firmowej,
- 0,504 kg kielbasy parówkowej,
- 0,630 kg kaszanki,
- 1,505 kg kielbasy białej parzonej,
- 0,422 kg kielbasy jałowcowej,
- 1,542 kg salcesonu z indyka,
- 0,492 kg mortadeli śniadaniowej,
- 0,580 kg kielbasy krakowskiej suchej,
- 0,280 kg metki łososiowej,
- 0,366 kg szynki chłopskiej,
- 0,848 kg kurczaka gotowanego,
- 1,056 kg szynki tradycyjnej,
- 5,028 kg szynki z liściem,
- 2,016 kg boczku surowego wędzonego,
- 1,305 kg szynki tradycyjnej Tarczyński,
- 1,734 kg kielbasy luksusowej,
- 0,768 kg boczku wędzonego parzonego,
- 0,927 kg polędwicy łososiowej,
- 0,360 kg polędwicy z warzywami,
- 1,686 kg boczku rolowanego pieczonego,
- 1,050 kg schabu pieczonego domowego,
- 0,488 kg pieczeni ze śliwką,
- 1,792 kg szynki pieczonej domowej z czosnkiem,
- 0,318 kg szynki wiejskiej,
- 2,738 kg fileta królewskiego z indykiem,
- 1,074 kg pasztetu borowikowego,
- 0,488 kg mielonki popularnej,
- 0,952 kg szynki z indyka,
- 1,180 kg kielbasy kanapkowej,
- 1,170 kg kaszanki na patelnię,
- 1,540 kg polędwicy drobiowej z majerankiem,
- 2,80 kg szynki królewskiej,

- 2,018 kg polędwicy drobiowej Ani,
- 0,764 kg schabu delicjusz z czosnkiem,
- 0,390 kg kielbasy szynkowej z pieprzem,
- 1,792 kg szynki z Łysych,
- 2,202 kg szynki włoskiej,
- 0,852 kg szynki wędzonej na słomie,
- 1,460 kg baleronu bacy,
- 2,264 kg kielbasy szynkowej,
- 1,212 kg baleronu zapiekanego,
- 2,051 kg polędwicy sopockiej,
- 1,858 kg rolady boczkowej,
- 2,01 kg szynki gotowanej białej,
- 2,404 kg salcesonu od górala,
- 1,035 kg szynki chlebowej,
- 0,990 kg salami bumerang,
- 0,364 kg kielbasy krakowskiej z fileta,
- 0,556 kg salami z czosnkiem,
- 2,210 kg salami z pieprzem kolorowym,
- 1,658 kg salami z pieprzem zielonym,
- 0,384 kg salami lichawskiego,
- 1,704 kg łopatki w przyprawach,
- 1,220 kg kielbasy białej surowej.

Wymienione wędliny nie zostały oznakowane w miejscu sprzedaży wywieszkami zawierającymi wykaz składników, co stanowiło naruszenie § 17 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 10 lipca 2007 r. w sprawie znakowania środków spożywczych (Dz. U. Nr 137, poz. 966 z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem w sprawie znakowania środków spożywczych*”.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z dnia 31 stycznia 2013 r. (nr akt kontroli: KBP-ŻG.8361.18.2013), w tym w załączniku nr 1 do tego protokołu, oraz na fotografiach przedstawiających lady chłodnicze z wędlinami w kontrolowanej placówce (nr akt jw.).

W związku z powyższym, pismem z dnia 25 marca 2013 r., Dolnośląski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę Arkadiusza Harasimowicza prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Arkadiusz Harasimowicz PW HARAS we Wrocławiu o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz.U. z 2005 r. Nr 187, poz. 1577 z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o jakości handlowej*”, z tytułu wprowadzenia do obrotu nieprawidłowo oznakowanych 67 ww. partii wędlin oraz o przysługującym stronie prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Strona nawiązując do otrzymanego zawiadomienia złożyła pismo z dnia 8 kwietnia 2013 r., w którym przedstawiła prośbę o wymierzenie kary pieniężnej w najniższej możliwej wysokości określonej przepisami. W uzasadnieniu wskazała, że stopień społecznej szkodliwości czynu był znikomy, albowiem większość partii wędlin (56 szt.) posiadała oznaczenie wykazu składników na odwrocie etykiety cenowej wpiętej w dany wyrób szpilką i obsługa sklepu udzielała odpowiednich informacji klientom. Podkreśliła, że do dotychczasowej działalności sklepu nie było zastrzeżeń ze strony organów, w tym Inspekcji Handlowej.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 13 maja 2013 r. (nr akt sprawy: KBP-ŻG.8361.18.2013), Dolnośląski WIIH, w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 3 i ust. 4 ustawy o jakości handlowej, wymierzył przedsiębiorcy Arkadiuszowi Harasimowiczowi prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Arkadiusz Harasimowicz PW HARAS we Wrocławiu karę pieniężną w wysokości 2180,75 zł.

Pismem z dnia 27 maja 2013 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o jej uchylenie w całości i przekazanie sprawy organowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Strona podniosła zarzut naruszenia art. 40a ust. 1 pkt 3 i ust. 5 ustawy o jakości handlowej poprzez dokonanie ustalenia wysokości kary w sposób niezgodny z ww. ustawą, a nadto wymierzenie kary w wysokości niewspółmiernej do stopnia naruszenia i szkodliwości czynu. Zdaniem odwołującej się, organ pierwszej instancji nieprawidłowo ustalił korzyść majątkową przedsiębiorcy, błędnie ocenił ustawowe przesłanki do wymierzenia kary. W ocenie strony, uzasadnienie decyzji jest niejasne i ogólnikowe, a wskazanie w treści uzasadnienia na stronie piątej, że dotyczy przedsiębiorcy „Bożeny Malickiej” rodzi przypuszczenie, że organ powielił argumentację stosowaną w innej sprawie.

Pismem z dnia 11 czerwca 2013 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Arkadiusza Harasimowicza prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Arkadiusz Harasimowicz PW HARAS we Wrocławiu, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje na podstawie art. 10 Kpa prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta.

Oznakowanie środków spożywczych, jak wynika z art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej jest jednym z elementów jakości handlowej.

W myśl art. 6 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, artykuły rolno-spożywcze wprowadzane do obrotu są oznakowane.

Wymagania dotyczące sposobu oznakowania wędlin oferowanych bez opakowań (luzem) zostały określone w rozporządzeniu w sprawie znakowania środków spożywczych. Przepis § 17 ust. 1 pkt 2 tego rozporządzenia stanowi, że w miejscu sprzedaży środków spożywczych bez opakowań lub pakowanych przy sprzedaży, oprócz nazwy środka spożywczego na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego podaje się w przypadku wędlin dodatkowo wykaz składników.

Ustawa o jakości handlowej stanowi w art. 40a ust. 1 pkt 3, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł. Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia, na mocy art. 40a ust. 5 tej ustawy, stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów.

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej w placówce handlowej należącej do przedsiębiorcy Arkadiusza Harasimowicza prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Arkadiusz Harasimowicz PW HARAS we Wrocławiu, stwierdzono, że wprowadzone do obrotu 67 ww. partii wędlin nie spełniało wymagań określonych w § 17 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia w sprawie znakowania środków spożywczych, z uwagi na brak w miejscu sprzedaży, na wywieszkach dotyczących tych wędlin, wykazu składników.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Dolnośląski WIIH wymierzył w drodze decyzji karę pieniężną przedsiębiorcy Arkadiuszowi Harasimowiczowi prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Arkadiusz Harasimowicz PW HARAS we Wrocławiu, to jest przedsiębiorcy, który wprowadził do obrotu artykuły rolno-spożywcze o niewłaściwej jakości handlowej.

Odwołując się od decyzji strona nie kwestionowała ustaleń kontroli, uczyniła to jednakże na etapie postępowania administracyjnego w pierwszej instancji twierdząc, że większość partii wędlin (56 szt.) posiadała oznaczenie wykazu składników na odwrocie etykiety cenowej wpiętej w dany wyrób szpilką i obsługa sklepu udzielała odpowiednich informacji klientom. Prezes UOKiK analizując materiał dowodowy zebrany w sprawie uznał, że przedstawiony zarzut nie zasługuje na uwzględnienie. Ani Protokół kontroli z dnia 31 stycznia 2013 r., ani dokumentacja fotograficzna nie wskazują, by na wywieszkach dotyczących wędlin znajdował się wykaz składników. Nawet przy założeniu, że było tak jak twierdzi strona, nie można by uznać, że spełniła ona dyspozycję przepisu § 17 rozporządzenia

w sprawie znakowania środków spożywczych. Zgodnie bowiem z art. 6 ust. 2 ustawy o jakości handlowej, w związku z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2010 r. Nr 136, poz. 914 z późn. zm.), artykuły rolno-spożywcze muszą być oznakowane w sposób zrozumiały dla konsumenta, napisy muszą być wyraźne, czytelne i nieusuwalne, umieszczone w widocznym miejscu, a także nie mogą być w żaden sposób ukryte, zasłonięte lub przesłonięte innymi nadrukami lub obrazkami. Zasada ta obowiązuje również w odniesieniu do wywieszek, o których mowa w § 17 rozporządzenia w sprawie znakowania środków spożywczych. Udzielania stosownych informacji przez personel na życzenie konsumenta nie sposób uznać za spełniające wymagania § 17 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia w sprawie znakowania środków spożywczych, jakim jest prawidłowe oznakowanie wędlin (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 stycznia 2013 r., sygn. akt VI SA/Wa 1914/12). W orzecznictwie sądowym podkreśla się literalne brzmienie tego przepisu, które nie pozostawia wątpliwości co do istnienia obowiązku podania wykazu składników (oprócz nazwy wyrobu) w miejscu sprzedaży na wywieszkach dotyczących wędlin oferowanych bez opakowań lub pakowanych przy sprzedaży. Omawiany przepis wyraźnie wskazuje na obowiązek (powinność) sprzedawcy w tym zakresie - na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego podaje się w przypadku wędlin dodatkowo wykaz składników. Skoro przepis stanowi o wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego, przez co należy rozumieć wystawionego do sprzedaży konkretnego wyrobu, informacja ustna przekazywana konsumentom nie zastępuje tego wykazu. Oznacza to, że konsumenci muszą mieć bezpośrednią możliwość zapoznania się z informacjami przysługującymi im z mocy prawa, bez konieczności podejmowania dodatkowych starań o uzyskanie ich od sprzedawcy. Konieczność podjęcia dodatkowych działań mających na celu uzyskanie informacji od sprzedawcy powoduje w rzeczywistości utrudnienie w zakupie, co może skutkować utratą zainteresowania konsumenta wykazem składników, a w konsekwencji zakupem produktu niezgodnego z jego oczekiwaniami.

W rozpatrywanym przypadku, konsumenci nie mieli bezpośredniego dostępu do czytelnych i widocznych informacji o składzie oferowanych do sprzedaży 67 partii wędlin, stąd, w opinii Prezesa UOKiK, należało uznać za udowodnione popełnienie czynu opisanego w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej polegającego na wprowadzeniu do obrotu niewłaściwie oznakowanych artykułów rolno-spożywczych.

W odwołaniu od decyzji w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej z tytułu popełnienia ww. czynu strona podniosła zarzut naruszenia art. 40a ust. 1 pkt 3 i ust. 5 ustawy o jakości handlowej poprzez błędne przyjęcie za korzyść majątkową wartości zakwestionowanych produktów. W opinii strony przez korzyść majątkową, w rozumieniu przepisów ustawy o jakości handlowej, należało rozumieć przyrost majątku, który organ winien ustalić odejmując od wartości zakwestionowanego towaru wartość jego zakupu.

Prezes UOKiK zważył, że powyższy zarzut nie zasługuje na uwzględnienie. Przyjęcie przedstawionego przez stronę toku rozumowania byłoby sprzeczne z intencją ustawodawcy.

Zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1 z późn. zm.) – zwanego dalej „rozporządzeniem 178/2002”, kary mające zastosowanie w przypadku naruszenia prawa żywnościowego powinny być m.in. skuteczne i odstraszające. Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Uwzględnienie w procesie wymierzania kary kosztów, które przedsiębiorca poniósł znacząco skomplikowałyby i wydłużyły całą procedurę, zmniejszając w konsekwencji skuteczność nakładanych kar. Poza tym, aby kara była odstraszająca jej wysokość musi być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Uwzględnienie kosztów poniesionych przez przedsiębiorcę spowodowałoby tylko utratę przez niego zysku. W takiej sytuacji trudno byłoby przypisać karze walor odstraszający. Słuszność powyższego stanowiska znajduje potwierdzenie w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 lipca 2010 r., sygn. VI SA/Wa 769/10, w którym to Sąd stwierdził, że w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej ustawodawca „używając pojęcia „korzyści majątkowej” odnosi się do wartości korzyści majątkowej uzyskanej przez wprowadzenie do obrotu artykułów rolno-spożywczych nieodpowiadających jakości handlowej określonej w przepisach. Przyjęte przez organy proste ustalenie ceny niezgodnego z normami artykułu dla określenia wartości korzyści majątkowej uzyskanej z wprowadzenia do obrotu tegoż artykułu jest (...) prawidłowe na gruncie cytowanego przepisu ustawy o jakości handlowej (...)”.

Kara nałożona na podmiot musi spełniać funkcję prewencyjną, tj. być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Nałożona sankcja powinna spełniać także funkcję represyjną, czyli stanowić poważną dolegliwość, jednakże nie eliminować przedsiębiorcy z obrotu gospodarczego. Dodać należy, że celem prawa żywnościowego, zgodnie z art. 8 rozporządzenia 178/2002, jest ochrona interesów konsumentów dlatego jego przestrzeganie powinno stanowić podstawę dokonywania przez konsumentów świadomego wyboru związanego ze spożywaną przez nich żywnością. Wprowadzanie na rynek żywności, która nie jest oznakowana w sposób w przepisach przewidziany, jak w przedmiotowej sprawie, pozbawia konsumentów możliwości świadomego wyboru. Żywność taka nie odpowiada wymogom w zakresie jakości i jako taka nie powinna być wprowadzona na rynek, co wynika z art. 4 o jakości handlowej. Mimo zakazu, dokonana przez przedsiębiorcę sprzedaż, z naruszeniem przepisów, stanowi dla niego korzyść majątkową, której wartość wyznacza cena pobierana od konsumentów (stosowana w obrocie z konsumentami). Ustawodawca miał więc na uwadze wartość rynkową środka spożywczego, a nie kategorię księgową (finansową), jaką jest zysk (gdyby przedsiębiorca poniósł na sprzedaży artykułu o niewłaściwej jakości handlowej stratę, organ nie mógłby w ogóle nałożyć kary pieniężnej, czego ustawodawca z pewnością nie zakładał), czy dochód będący kategorią podatkową.

W związku z tym, w niniejszej sprawie punktem wyjściowym dla określenia górnej granicy kary pieniężnej na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej

powinna być wartość zakwestionowanych ww. partii wędlin, tj. kwota 2180,75 zł, tak jak przyjął to organ pierwszej instancji, a nie zysk lub potencjalny zysk z ich sprzedaży, jak próbuje dowieść tego strona.

Kolejnym zarzutem podniesionym w odwołaniu była błędna ocena ustawowych przesłanek do wymierzenia kary pieniężnej, tj. stopnia szkodliwości czynu, stopnia zawinienia, zakresu naruszenia, dotychczasowej działalności podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkości jego obrotów.

Organ drugiej instancji zważył, co następuje.

Przy ocenie stopnia szkodliwości czynu polegającego na wprowadzeniu do obrotu 67 partii wędlin o niewłaściwej jakości handlowej, a więc ich zróżnicowanego asortymentu, organ pierwszej instancji prawidłowo wziął pod uwagę, że brak w miejscu sprzedaży na wywieszkach dotyczących tych wędlin wykazu składników naruszał w sposób istotny interesy i prawa konsumentów, gdyż uniemożliwiał im dokonanie właściwego wyboru zgodnego z ich oczekiwaniami.

Oceniając stopień zawinienia, organ słusznie wziął pod uwagę, że nieprawidłowości powstały u przedsiębiorcy, który przy wprowadzaniu towarów do obrotu powinien dochować należytej staranności, aby towary były prawidłowo oznakowane. Należy dodać, że obowiązek znakowania wędlin wykazem składników istnieje od ponad 10 lat.

W kwestii zakresu naruszenia organ pierwszej instancji słusznie zauważył, że brak w miejscu sprzedaży na wywieszkach dotyczących 67 partii wędlin informacji o wykazie składników stanowi znaczące naruszenie z punktu widzenia interesów i praw konsumentów, gdyż rzetelna informacja o produkcie stanowi najważniejszy element jakości handlowej. Udostępnianie tych informacji na żądanie klientów nie wypełnia postanowień przepisów, ponieważ nie jest to tożsame z podaniem wykazu składników na wywieszce dotyczącej środka spożywczego. Prezes UOKiK wskazuje dodatkowo, że naruszenie obejmowało wszystkie wędliny znajdujące się w kontrolowanej placówce handlowej w ilości 67 partii.

Oceniając, na podstawie zgromadzonej dokumentacji, dotychczasową działalność podmiotu na rynku artykułów rolno-spożywczych, organ pierwszej instancji stwierdził, że w okresie 24 miesięcy strona była kontrolowana po raz pierwszy. Prezes UOKiK zauważa jednak, że nie jest uprawniona teza strony, jakoby wymieniona okoliczność potwierdzała „wysoką dbałość o jakość oferowanych do sprzedaży produktów rolno-spożywczych, jak też przestrzeganie reżimów związanych z wprowadzaniem do obrotu tychże produktów”. Akta sprawy ukazują inny stan faktyczny, tj. wprowadzenie przez stronę do obrotu niewłaściwie oznakowanych wędlin, a także – choć nie jest to przedmiotem niniejszego postępowania – wprowadzenie do obrotu wędlin przeterminowanych oraz wędlin bez informacji o terminie przydatności do spożycia bądź daty minimalnej trwałości.

Deklarowana przez stronę wielkość przychodu w poprzednim roku obrotowym dała podstawę do zaliczenia jej do grupy mikro przedsiębiorców.

Zdaniem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, opisane powyżej przesłanki stanowią podstawę do wymierzenia ww. przedsiębiorcy kary pieniężnej na mocy

art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, w wysokości ustalonej przez organ pierwszej instancji, która jest adekwatna do popełnionego czynu, a przy tym spełni swój skutek prewencyjny i represyjny oraz skłoni stronę do przestrzegania przepisów o jakości handlowej, zwłaszcza z uwagi na wykazane powyżej niedopełnienie należytej staranności w zakresie zapewnienia prawidłowego oznakowania ww. artykułów rolno-spożywczych.

W przedmiotowej sprawie najniższy możliwy wymiar kary pieniężnej, o której mowa w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej wynosił 500 zł, natomiast najwyższy – 10903,75 zł, wyrażony jako pięciokrotność wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie do obrotu nieprawidłowo oznakowanych 67 ww. partii wędlin o łącznej wartości 2180,75 zł (tj. 5 x 2180,75 zł). W omawianym przypadku, stronie wymierzono karę pieniężną w wysokości 2180,75 zł, czyli pięciokrotnie mniejszą od możliwej do wymierzenia. W ocenie organu drugiej instancji, nie była to zatem kara wygórowana, wbrew zarzutowi w odwołaniu.

W ocenie strony, uzasadnienie decyzji wydanej w pierwszej instancji było niejasne i ogólnikowe, a wskazanie w treści uzasadnienia na stronie piątej, że dotyczy przedsiębiorcy „Bożeny Malickiej” rodzi przypuszczenie, że organ powielił argumentację stosowaną w innej sprawie.

Odnosząc się do przedstawionych zarzutów Prezes UOKiK stwierdził, że Dolnośląski WIIH prawidłowo uzasadnił podjęte rozstrzygnięcie w sprawie, wskazując naruszone przepisy, w tym przede wszystkim § 17 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia w sprawie znakowania środków spożywczych, oraz zasadnie kwalifikując popełniony przez stronę czyn jako opisany w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej. Dolnośląski WIIH wypełnił również dyspozycję art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej i wziął pod uwagę wszystkie przesłanki wymienione w tym przepisie. Wymierzona zaskarżoną decyzją kara pieniężna mieści się w granicach wytyczonych przez art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy.

Ustosunkowując się do zarzutu powtórzenia przez Dolnośląskiego WIIH argumentacji z innej sprawy, zdaniem Prezesa UOKiK nie zasługuje on na uwzględnienie, ponieważ zaskarżona decyzja bez żadnych wątpliwości dotyczy przeprowadzonego postępowania administracyjnego, w którym stroną był przedsiębiorca Arkadiusz Harasimowicz prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Arkadiusz Harasimowicz PW HARAS. W decyzji jednoznacznie oznaczono adresata i przedmiot postępowania, natomiast wystąpienie na piątej stronie błędnego określenia przedsiębiorcy należy uznać za oczywistą pomyłkę pisarską: zamiast wyrazów „Bożena Malicka” powinny być użyte wyrazy „Arkadiusz Harasimowicz”.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej we Wrocławiu w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich

inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.).

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Małgorzata Kozak
Wiceprezes

Otrzymują:

1. Arkadiusz Harasimowicz
prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą
Arkadiusz Harasimowicz PW HARAS
ul. Białoskórnicza 22/23 lok. 4
50-134 Wrocław
2. Dolnośląski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej we Wrocławiu
3. a/a